

Metsän talvi

ENSIMMÄINEN LUKU

Alkutilven viima puhaltaa jo kylmästi. Karhu nautiskelee syksyn viimeisiä puolukoita mättäältä. Luissa ja turkissa tuntuu tulevan talven kylmyys. Olo alkaa olla raukea. Karhua haukotuttaa. Se venyttelee jäseniään ja tallustelee tutun kolon juurelle. Tämän kaatuneen puun suojissa se on joka talvi nukkunut makoisat talviunet. Se kääriytyy pienelle kerälle nukkumaan ja huokaisee syvään. Uni tulee ja painaa karhun lämpöiseen syliinsä. Kohmeiset sisiliskot peittelevät karhun ja vetäytyvät itsekin kivien koloon talven viettoon.

Ulkona ilma kylmenee entisestään ja viima puhaltaa lumihutaleet lentoon. Lumihutaleet tanssivat ja kieppuvat tuulessa. Yön hämärissä ne punovat karhun talvipesän ylle valkoisen, pehmeän kerroksen lunta. Siellä olisi karhun turvallista nukkua kevääseen.

Talvi pyryttää maiseman kauniiksi. Puut notkuvat lumen painosta ja aurinko saa lumikiteet sädehtimään pienten timanttien lailla. Metsän täyttää rekiretkien riemu ja kulkusten kilinä, kun naapuruston lapset nauttivat talvesta. Hevosten kavioiden kopse on rytmikästä ja veikeä hirnunta täyttää ilman. Lasten nauru kulkee kaikuna metsän puissa ja kertoo lähestyvistä joulusta.

Karhu nukkuu tyytyväisenä nähden unta sinisistä ja punaisista marjamättäistä. Kuin varkain ilma lämpenee ja vesipisarat alkavat napsahdella tantereeseen. Yksi toisensa jälkeen, välillä yksittäin ja sitten taas yhdessä ryppäässä ne pomppivat maahan. Vesipisaroiden lauma lisääntyy ja pian ne ovat saaneet riisutuksi karhun lämpöisen talvipeiton. Koko metsän lumikerros on sulanut ja vesi valunut karhun talvipesään. Vesitippa osuu karhun nenään ja herättää karhun talviuniltaan!

- Huomenta, sanoo karhu venytellen, tervetuloa kevät!

Karhu katselee ympärilleen eikä näe kevään auringon lämmittäviä säteitä vaan törmää sadevisaroiden tummaan joukkoon.

- Mitä ihmettä? Mikä minut herätti, kysyy karhu epäuskoisena nähdessään vesipisarat ympärillään.
- Se olimme me! Rummuttavat vesipisarat kuorossa.

Karhu raapii päätään ihmetellen eriskummallista tilannetta. Hän toteaa sadevisaroille, että he olivat kyllä oikeassa paikassa, mutta väärään aikaan! Sadevisarat nolostuvat ja painuvat maahan.

- Heille taisi tulla paha mieli, toteaa karhu.

Nyt karhu oli kokonaan hereillä. Tilanne alkoi tuntua vähän kurjalta. Se ei ollut koskaan ennen ollut hereillä talvella, eikä se tiedä, mitä kaikkea luonnossa tuolloin tapahtuu. Hetken aikaa mietittyään se totesi, ettei tilanteesta voi tai tarvitsekaan selviytyä yksin. Se päätti pyytää apua selvittämään mitä kummaa metsässä tapahtuu.

TOINEN LUKU

Metsän reunassa vilahti valkoinen korvapari. Pian näkyi hännäntöpö kannon takaa. Karhu tunsu tulijat. Äiti ja isä jänis siellä poukkoilivat edestakaisin ilman selvää päämäärää. Nenänpää värisi ja korvat kääntyivät vinhasti eri suuntiin. He eivät pysyneet paikallaan hetkeäkään. Karhu aavisti, että heillä oli joku hätä.

-Oletko nähnyt poikasiani? kysyi äiti jänis karhulta hätäntyneenä.

Karhu ei ehtinyt vastata, kun jänikset poukkoilivat jo pois näkyvistä tullakseen taas melkein samalla sekunnilla uudelleen karhun luo esittäen saman kysymyksen karhulle uudelleen: -Oletko nähnyt poikasiani?

Tällä kertaa poikasista kaksi loikki äidin ja isän mukana, mutta hätäännykseltään he eivät sitä huomanneet. Tätä jatkui jonkin aikaa, kunnes kaikki poikaset olivat löytyneet. Karhu oli katsonut touhua pyörällä päästä ja päätti puuttua asiaan:

-Pysähtykää isä ja äiti jänis! Kaikki poikasenne ovat tallessa! Mitä teidät noin vauhkoonnutti, ettette huomanneet, että lapset ovat turvassa?

- Voi, voi...mitä täällä metsässä tapahtuukaan? Poikasilla on jo valkoinen talviväri, mutta maa on musta! Ei niitä saa päästää pesästä pois, etteivät päädy pöllön herkuksi! sanoi äitijänis. -Miksi ihmeessä et ole nukkumassa? kysyi isäjänis.

- Sitä minäkin ihmettelen, puhui karhu itsekseen, ja siitä olisinkin halunnut vähän jutella, sillä jäniksillä ei ollut aikaa jäädä kuuntelemaan vastausta vaan ne loikkivat jo kaukana metsän reunassa.

- Jaa, mistä olisit halunnut jutella? mörähтели hirvi harvakseltaan. Se oli huojunut paikalle puiden välistä sarviaan heilutellen ja sorkkiaa ojennellen. Se kuljeskeli tyytyväisen oloisena ja kertoi karhulle miten mahtavaa oli kulkea talvimetsässä, jossa ei ollut lunta!

-Lumi on yliarvostettua, totesi hirvi karhulle huolettomasti. -Pitkät raajani uppoavat niin helposti lumeen ja kulku on hankalaa. Nyt minulla on helppoa ja matka käy joutuisaan. Ruokaa on tarjolla yllin kyllin eikä tarvitse sorkkia liikauttaa. Lisäksi ihana tuuli irrottaa hirvikärpäset turkistani! se jatkoi reteästi eteenpäin jättäen karhun hölmistyneenä seuraamaan sen ryskyvää kulkua. Yhtäkkiä hirvi pysähtyi kuin seinään:

-Jaa, mutta missäs kaikki lumi on? hämmästyy hirvi. -Tämä ei ole oikein! Vaadimme lunta! yhtyvät muutkin hirvet puheeseen, joita on sieltä täältä tullut lisää paikalle. He aloittivat yhdessä mielenosoituksen, jossa he kuuluvasti vaativat talvea takaisin!

Karhu piteli korviaan ja hämmästeli hirvien äkkinäistä mielenmuutosta. Karhun havahdutti ajatuksistaan lähenevä päivittely. Ääntä tuntui tulevan joka suunnalta, tassujen alta ja hännän takaa. Karhun jalkojen juuressa pyöri hiiripesue.

- Voi, voi, voi, mitä tästäkin nyt tulee, voi, voi, voi, pesät on täynnä viljan jyviä, mutta kohta ne on homeessa ja syömäkelvottomia. Juuri tehty talokin kärsii kosteusvaurioista, kun ei ole pakkasta eikä lunta! Eihän tästä tule mitään!

-Mitä tästäkin nyt tulee, säesti hiiriperhe kukin vuorollaan, peräkkäin ja päällekkäin niin, että karhu alkoi hermostua:

-Seis kaikki! se huusi. – Mikä ihme teitä kaikkia vaivaa?

-Atsiuh! aivasti osa hiiristä.

- Köh, köh, yski osa hiiristä.

- Kosteaa kotimme ja sisäilman kurjuus, huusi isä hiiri karhulle ja kaikki hiiret jatkoivat päivitellen matkaa.

Karhu alkoi olla jo todella huolissaan. Hän ei ollut ainoa, jota uusi tilanne mietitytti. Kaikilla muillakin tuntui oleva asiat huonolla tolalla.

-Tämä kaikki on ilmastonmuutoksen seurausta, sanoi ääni ylhäältä. Karhu nosti päätään ja näki itsetietoisien pöllön. Pöllö oli seurannut metsän väen touhotusta ja päätti auttaa karhua.

Paikalle ilmestyy kuin tyhjästä Donald Trump ja toteaa: -Ei ole ilmastonmuutosta! Yhtä nopeasti kuin hän oli ilmestynyt, hän katoaa. Kummallisesta välikohtauksesta toipunut pöllö jatkaa:

-Ilmastonmuutos on merkittävä pitkän aikavälin muutos globaalissa tai paikallisessa ilmastossa. Muutokset voivat tapahtua esimerkiksi sadannoissa, lämpötiloissa ja tuulikuvioiden jatkoi pöllö.

-Nyt en ymmärtänyt, sanoi karhu.

-Jaa, ei tässä ole ymmärtämistä, sehän näkyy ja kuuluu täällä metsässä, sanoi pöllö ylailmoista.

-Tämä ei taida olla hyvä asia? alkoi karhu ymmärtää.

- Ei, sanoi pöllö ja lensi pois.

Karhun pää painui ja häntä alkoi itkettää. Yhtäkkiä hän tunsu karpän pehmeän tassun olkapäällään.

- Mikä kaverilla hätänä? Ei niin suurta pulmaa, etteikö karpän etsivätoimiston apu auttaisi ja toisi tilanteeseen ratkaisun avaimia. Tänään erikoistarjouksessa liinoja kyyneleiden kuivaamiseen, rohkaisevia taputuksia olalle ja ystävän aivot ajattelun avuksi! Mitä tuumaat? Kelpaako? kuului iloinen ääni korvan juuresta. – Ja mikäpä se pulma on?
- Vesi valuu talvipesään, siis talvipesään! Nyt pitäisi olla lunta ja pakkasta eikä suojakeli, sanoi karhu – Lämmin sää herätti minut talviunilta ja jänisten valkoinen suojaväri ei enää suojaa niitä. Hiirillä talvivarastot mätänevät kosteassa. Onneksi sentään hirvi porskuttaa tyytyväisenä.
- Selvä, eiköhän me yhdessä löydetä asiaan ratkaisu, mutta ei tyhjällä vatsalla ja väsyneenä. Nyt mennään välipalalle ja otetaan päiväunet! määräsi karpä.

KOLMAS LUKU

Metsään laskeutuu hämärä. Kaikkialla on hiljaista. Jostain maan uumenista alkaa kuulua kahinaa, kurnutusta ja ulinaa. Sarmaltupsut irtoilevat, kun maasta nousee jotain kummallista. Yhtäkkiä metsä täyttyy erikoisista eläimistä ja kasveista.

- Aah, miten täällä on raikas ilma! huokaa lupiini!
- Totta puhut lupiini. Ja miten puhtaat vedet, ihastelee mölysammakko.
- Niinpä niin mölysammakko, täällä on myös tilaa levitellä juuria kaikkialle, järkeilee kurturuusu.
- Kuule kurturuusu, parasta on se, kun täältä löytyy paljon herkullista syötävää, maiskutteele supikoira.
- Tämä on upea metsä! ihastelevat kaikki yhteen ääneen.
- Todellakin! Metsässä on monta puuta, joskus jopa kuusi. Joskus pelkkiä mäntyjä. Kangasmetsäsää on kangaspuita. Täällä sekametsässä puutu saavat olla sekaisin toisin kuin puistossa, joissa on järjestyssäännöt, kertoi vieraille paikalle lehahtanut pöllö. Pöllö mulkoilee vieraita epäluuloisesti ja jatkaa:
- Metsässä kulkeminen on helppoa, jos seuraa polkua. Kotiin löytää helposti, kun tietää, että muurahaispesät ovat yleensä puiden eteläpuolella. Kun löytää muurahaispesän voi kysyä muurahaisilta neuvoa, ohjeisti Pöllö.

Muu metsänväkikin palailee päiväunilta pikkuhiljaa ja huomaa vieraat. Eläinryhmissä alkaa käydä kuhina. He osoittelevat ympäristöään ihailevia tulijoita supisevat keskenään:

-Kummallisen näköisiä, tuhahtelevat jänikset

-En tunne ollenkaan noita lajeja, toteaa hirvi.

-Ovatko ne jotain ihan uusia eläimiä ja kasveja? Ihmettelevät hiiret.

-Aikovatkohan ne tehdä meille jotain pahaa? kysyy pieni hiiri. Kaikki ovat hetken hiljaa ja miettivät kysymystä. Metsän eläimet alkavat käydä hermostuneiksi ja vähän vihaisiksi. Mistä ihmeestä on oikein kysymys?

- Keitä te olette ja mistä te tänne tulitte? kysyy Pöllö syyttävästi.

- Olemme lupiini, mölysamakko, kurturuusu ja supikoira. Katsoimme Googlestä matkailusivuilta, että täällä Suomessa metsä on hieno paikka. Paljon puita, vettä ja marjoja! Päätimme lähteä katselemaan uusia maisemia! sanoi lupiini muiden vieraiden puolesta.

NELJÄS LUKU

- Mikään ei ole niin kuin tavallisesti, sanoi karhu allapäin. -Aika lailla on muutosta ilmassa, se jatkoi.
- No mutta nyhän meillä on uusia tuoreita ajatuksia saatavilla, sanoi kärppä muille. – Kysytään vierailta tietävätkö he mistä oikein tuulee!
- Meilläpäin on pulmaa kuivuuden ja roskien kanssa, mutta ihmiset ovat onneksi heränneet miettimään mitä voisi tehdä, että luonto säilyisi ja kaikki kukat voisivat kukkia. Voisimmehan mekin miettiä asiaa yhdessä! sanoi kurturuusu keikistellen.

Metsän väki ja vieraat paneutuivat asiaan niin perusteellisesti, etteivät huomanneet paikalle saapuvaa Joulupukkia.

- Tässä teille joululahja pulmaanne. Tänä jouluna en jaa joululahjoja vaan voimia ja ymmärrystä ajatella luonnon parasta. Näissä ratkaisun avaimissa saattaa oikeasti olla avain pulmaan. Kuunnellaanpa mitä ihmiset ovat oikein toivoneet! hymyili Joulupukki .

Metsän väki kuunteli ihmeissään, kun ihmiset lukivat mitä ratkaisun avaimiin oli kirjoitettu. Suurimmaksi osaksi ohjeet todellakin olivat ihmisiä varten. Eläimethän jo luonnostaan tiesivät, miten luonnon kanssa eletään sopusoinnussa. Pöllöä ja muita metsän eläimiä alkoi vähän harmittaa tyly käytös. Ehkä tänne mahtuisi muutama uusi laji, jos pelisäännöistä sovitaan. Eläimet miettivät kuka eläin voisi ottaa vieraan vastaan ja opettaa metsän tavoille. Samalla he jakoivat yhteistuumin alueita, johon uudet eläimet ja kasvit voisivat asettua viemättä elintilaa metsän alkuperäisiltä asukkailta. Pian tuntui, että kaikki olivat löytäneet paikkansa metsässä.

Kuin tyhjästä taivaalta tipahti lumikide karhun nenälle. Hän nuolaisi sen pois ja alkoi tuntea tuttua väsymystä. Metsän väki kerääntyi karhun ympärille, laittoi peiton sen päälle. Pian kuului hiljalleen voimistuva laulu. Dona Nobis Pacem - rauha kaikille.